

Det var Væver Hansen.

Sogneraadsformandens himmelblaa Stadsestue, Skuepladsen for saa mange af Fortidens glade Gildelag, havde i de forløbne Aar fuldstændig skiftet Karakter. Ganske vist stod de polerede Mahognimøbler endnu og lyste rødt langs Væggene, og oppe paa Chiffoniéren tikkede det lueforgyldte Taffelur aristokratisk mellem et Par let paaklædte Gibs-Hyrdinder; men paa Spillebordets Plads ved Vinduspillen, hvor i forrige Tider Dyr læge Aggerbølle, Købmand Villing og den nu afdøde Jubelolding, Skolelærer Mortensen, tilligemed Værten selv havde muntret sig saa mangen Nat ved Kort og høje Toddyglas, hævede sig nu et papirbelæsset Skrivebord; ved en anden Væg stod en Reol, overfyldt med Regnskabsbøger, Protokoller og mægtige Avisbunker, hvilket altsammen gav Værelset Udseende af et alvorsfuldt Kontor.

Noget saadant var det i Virkeligheden ogsaa, og en ganske tilsvarende Forvandling var samtidigt foregaaet med Sogneraadsformanden selv.

Den stormende politiske Rejsning, som det folkelige Oplysningsarbejde efterhaanden havde af født indenfor Bondestanden og i de sidste Aar forplantet over det hele Land, havde tilsidst ogsaa vakt denne Mands tungt indslumrede Sam-